

Expunere de motive

Integrarea României în Uniunea Europeană presupune pe lângă adoptarea Acquis - ul comunitar și asumarea altor decizii, care decurg, în perspectivă politică și legală din felul în care, în timp, s-au construit instituțiile decizionale ale acesteia, respectiv din felul în care România a negociat aderarea la UE. Conform prevederilor art. 24, alin.2, din Tratatul de aderare a României și Bulgariei la UE, statul român s-a obligat să organizeze alegeri pentru alegerea reprezentanților în Parlamentul European până la 31 decembrie 2007. O astfel de clauză presupune adoptarea unei legislații care în acord cu normele electorale europene (Tratatul de instituire a Comunității Europene, Directiva Consiliului nr. 93/109/EC, 6 decembrie 1993, și Actul din 1976 privind alegerea membrilor Parlamentului European prin vot universal direct) să fie armonizată cu legislația electorală românească (art. 38 din Constituția României și Legea nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului).

Prezentul proiect ține seama de felul în care s-a definit, în timp, rolul Parlamentului European și, mai cu seamă, felul în care acesta funcționează în prezent, implicit propune pentru România adoptarea unui sistem electoral în care să fie regăsite dintr-o perspectivă funcționalistă elementele impuse de legislația europeană, respectiv, criterii de performanță pentru reprezentarea electorală românească.

Proiectul de lege își propune să reglementeze reprezentarea României la nivel european și din perspectiva calității parlamentarilor săi. Ca urmare, listele electorale vor fi compuse din candidați pentru comisiile permanente, respectiv din cei care au o nominalizare politică. Partidele, dincolo de votul obținut pe listă, trebuie să fie responsabile atât pentru calitatea nominalizării candidaților, cât și pentru negocierea mandatelor rezultate în urma votului democratic având în atenție nevoia de expertiză în PE.

De la statutul de Adunare parlamentară consultativă la începutul anilor cincizeci, Parlamentul European a ajuns, în ultimii ani, la cel de colegislator, în cadrul triumphiului instituțional al Uniunii Europene (UE). Lărgirea atribuțiilor Parlamentului European – instituție menită să reprezinte interesele cetățenilor statelor membre ale UE – s-a realizat progresiv, o accentuare a acestui proces având loc în ultimele trei decenii. Două elemente evolutive au marcat, în mod deosebit, creșterea rolului Parlamentului European: alegerea prin sufragiu universal direct începând cu 1979 și accentuarea lărgirii competențelor Parlamentului de-a lungul ultimului deceniu al secolului trecut, prin prevederile cuprinse în tratatele de la Maastricht, Amsterdam și Nisa.

Importanța rolului Parlamentului European în cadrul triumphiului instituțional se reflectă, în prezent, prin puterile pe care le deține: puterile constituționale și de ratificare, puterile legislative, puterile bugetare precum și puterea de control a executivului. În ceea ce privește competențele constituționale și de ratificare este nevoie de avizul conform al Parlamentului în următoarele cazuri:

- concluderea tratatelor de aderare, de asociere, a tratatelor internaționale care conțin implicații bugetare notabile pentru Comunitățile Europene (CE)
- încheierea acordurilor care prevăd crearea unui cadru instituțional specific sau care implică modificarea unui act legislativ adoptat prin procedura codeciziei
- în cazul în care Consiliul consideră că un stat membru comite o gravă încălcare a principiilor fundamentale ale Uniunii Europene și dorește să transmită recomandări sau să aplice sancțiuni acestui stat
- adoptarea statutului de membru al Parlamentului european

Puterile legislative ale Parlamentului au cunoscut o evoluție importantă începând cu Actul Unic European (1987) când este introdusă în procesul decizional alături de procedura consultării, cea a cooperării, rolul Parlamentului European crescând simțitor în adoptarea legislației europene. Evoluția rolului Parlamentului în cadrul procesului decizional continuă și în tratatul de la Maastricht (1993) unde alături de consultare și cooperare apare o nouă procedură cea a codeciziei¹. Procedura codeciziei acordă Parlamentului locul de colegislator alături de Consiliul Uniunii Europene în adoptarea actelor legislative, cele două instituții aflându-se la nivel de egalitate în cadrul ei. Tratatul de la Amsterdam (1999) și de la Nisa (2003) au introdus nu doar o simplificare a procedurii codeciziei (Amsterdam) ci și o extindere importantă a domeniilor în care se aplică codecizia. Astfel, în prezent codecizia este procedura cea mai uzitată în procesul decizional european².

Puterile bugetare ale Parlamentului constă în dreptul acestuia din urmă de a participa la procesul de adoptare al bugetului UE alături de Consiliul UE și de a respinge în bloc proiectul de buget, la sfârșitul procedurii bugetare în cazul în care amendamentele și propunerile sale nu au fost luate în considerare de către Consiliu.

În ceea ce privește puterea de control a executivului, Parlamentul dispune de următoarele metode de control:

- investitura Comisiei
- moțiunea de cenzură
- întrebările parlamentare
- comisiile de anchetă
- control al PESC și JAI: informarea regulată, consultarea, dreptul de a pune întrebări și de a prezenta recomandări

Constatăm astfel, că în prezent, datorită evoluțiilor anterioare, Parlamentul European se află într-o situație de echilibru față de Consiliul UE, cea de-a doua instituție cu puteri decizionale din cadrul triunghiului instituțional, de unde rezultă nu doar importanța rolului său în arhitectura instituțională europeană ci și importanța acțiunilor și activităților sale.

Spre deosebire de marea majoritate a parlamentelor naționale europene, Parlamentul European nu își dezvoltă activitățile în contextul dezbaterilor dintre partidul (partidele) de guvernământ și cel (cele) aflat(e) în opoziție. Această particularitate esențială face ca activitatea sa cea mai importantă să se desfășoare în cadrul comisiilor parlamentare (permanente, temporare și de anchetă) de aici rezultând importanța procesului de creare al comisiilor, a atribuțiilor lor și nu în ultimul rând al pregătirii deputaților europeni care sunt numiți membri ai uneia sau mai multor comisii.

În ceea ce privește numărul, atribuțiile³ și mărimea comisiilor permanente⁴, acestea sunt stabilite în sesiunea plenară din luna iulie, prima a Parlamentului nou ales și sunt revăzute la jumătatea mandatului. Competențele atribuite fiecărei comisii⁵ în parte impun *de facto* parlamentarilor europeni o foarte bună cunoaștere a domeniului (domeniilor) atribuit(e) comisiei din care fac parte pentru a-și putea desfășura activitatea în cele mai bune condiții. Astfel, comisiei afacerilor externe, cea mai curtată comisie de altfel, îi sunt alocate atribuții

¹ A se vedea în anexa I expunerea schematică a procedurii codeciziei.

² Celelalte proceduri sunt aplicate după cum urmează:

- consultarea: se aplică în domeniul agriculturii, al fiscalității, al concurenței, al politicii sociale, al mediului, JAI, PESC
- cooperarea: mai este aplicată doar în ceea ce privește 4 dispoziții privind politica economică și monetară (art. 98 și urm.)
- avizul conform: se aplică doar în ceea ce privește fondurile structurale și coeziunea domeniilor în care Consiliul UE adoptă hotărârile în unanimitate

³ Atribuțiile comisiilor temporare și de anchetă sunt stabilite în momentul constituirii acestora.

⁴ În prezent, numărul comisiilor permanente se ridică la 20 (anexa II).

⁵ A se vedea în anexa III atribuțiile detaliate a celor 20 de comisii permanente ale Parlamentului European.

extrem de precise precum cele referitoare la politica externă și de securitate comună și la politica europeană de securitate și de apărare sau chestiunile legate de relațiile cu celelalte instituții ale UE, cu organizațiile internaționale, cu statele terțe etc. Specializarea comisiilor este și mai pregnantă în cazul altor comisii cum ar fi de exemplu cazul comisiei pentru transport și turism care tratează chestiuni precum dezvoltarea unei politici comune a transporturilor, a unei politici a serviciilor poștale și a turismului.

După stabilirea numărului și mărimii comisiilor, fiecare grup politic își numește reprezentanții - care pot avea fie statutul de **membru plin** fie cel de **membru supleant** - în fiecare comisie. Reprezentarea grupurilor politice în cadrul comisiilor respectă echilibrul politic din plenară al grupurilor.

Majoritatea parlamentarilor europeni sunt membri plini într-o comisie și membri supleanți într-o alta. Numirea deputaților în comisiile parlamentare se face în funcție de preferințele și de competențele lor, dar această regulă nu este aplicată în toate cazurile, dat fiind că unele comisii sunt mai curtate decât altele. De obicei, noii parlamentari, în special cei mai puțin cunoscuți sunt dezavantajați în momentul distribuției locurilor în comisii. Pentru deputații nemulțumiți de comisia în care au fost numiți cu statutul de membri plini a fost creat un mecanism care le permite să aibă statutul de membru supleant în comisia care se afla pe primul loc pe lista lor de preferințe.

Statutul membrilor supleanți diferă doar în mică măsură de cel al membrilor deplin. Au dreptul să ia cuvântul, să voteze în cazul absenței unui membru plin aparținând grupului lor politic și pot fi numiți raportori și chiar și coordonatori ai grupului lor politic în cadrul comisiei respective.

Deși echilibrul politic stabilit între grupurile politice este respectat în cadrul comisiilor, acestea din urmă tind să-și creeze o identitate proprie și astfel urmăresc să atragă parlamentari interesați de domeniul(iile) alocate lor.

Alegerile, care au loc la jumătatea mandatului nu produc schimbări majore în ceea ce privește componența și organele de conducere ale comisiilor, deoarece echilibrul politic între grupurile politice rămâne neschimbat (excepție: extinderea UE la noi membri). Uneori, unele grupuri redistribuie locurile între proprii lor membri.

Comisiile permanente au ca misiune examinarea textelor legislative trimise de Comisie sau de Consiliu și elaborarea de rapoarte pe baza acestor texte. În momentul în care Parlamentul primește propuneri legislative din partea Comisiei sau a Consiliului le încredințează comisiei competente în domeniul respectiv, în același timp putând să ceară și opinia altor comisii ale căror atribuții sunt adiacente cu subiectul în discuție. Raportorul este numit de către coordonatorul grupului politic din care face parte odată ce grupul coordonatorilor ia o decizie asupra grupului politic căruia îi revine responsabilitatea de a elabora un raport asupra unei propuneri legislative. Calitatea reprezintă, ca atare, unul dintre criteriile ce trebuie admise în desemnarea reprezentanților naționali în Parlamentul European.

În plus, activitatea depusă în cadrul comisiei de către fiecare parlamentar, care determină de altfel crearea unui *esprit de corps*, este cu atât mai importantă cu cât relațiile între grupurile politice sunt mai mult guvernate de principiul compromisului decât de cel al rivalității ideologice. Până în prezent, nici un grup politic nu a reușit să obțină vreodată majoritatea absolută în cadrul Parlamentului European ceea ce a determinat grupurile politice să dezvolte o politică a compromisului pentru a putea impune deciziile Parlamentului în fața Consiliului UE. Această politică a compromisului s-a putut aplica cu atât mai mult cu cât pe de o parte dezbaterile în cadrul Parlamentului, așa cum am menționat mai sus, nu sunt marcate de rivalitatea între partidele de guvernământ și cele de opoziție, iar pe de altă parte spectrul politic al Parlamentului este dominat de două grupuri politice – PSE și PPE – ceea ce facilitează negocierile în cadrul procesului de elaborare a deciziilor. Rezultă așadar, importanța

activităților și a concluziilor la care se ajunge în cadrul comisiilor care reprezintă de altfel etapa cea mai importantă a procesului decizional care se derulează în cadrul Parlamentului.

Importanța activităților care se desfășoară în cadrul comisiilor precum și rolul esențial al acțiunilor fiecărui membru al comisiilor a impus la nivel european punerea accentului atât pe modul de alegere al parlamentarilor europeni cât și pe competențele candidaților în cadrul acestor alegeri.

În prezent, alegerile europene sunt organizate în statele membre ale UE ținându-se cont atât de o serie de prevederi comune adoptate la nivel european cât și de prevederi specifice fiecărui stat membru.

La nivel european, în Tratatul de la Maastricht (TCE, art. 190, § 4) era prevăzut ca alegerile europene să se organizeze în toate statele membre conform unei **proceduri uniforme** ce urma să fie adoptată de către Consiliu pe baza unui proiect elaborat de către Parlamentul European. Ulterior, lipsa unui acord asupra procedurii comune, în cadrul Consiliului a determinat introducerea în Tratatul de la Amsterdam a ideii de **principii comune**.

Dispozițiile comune prevăd în acest moment următoarele:

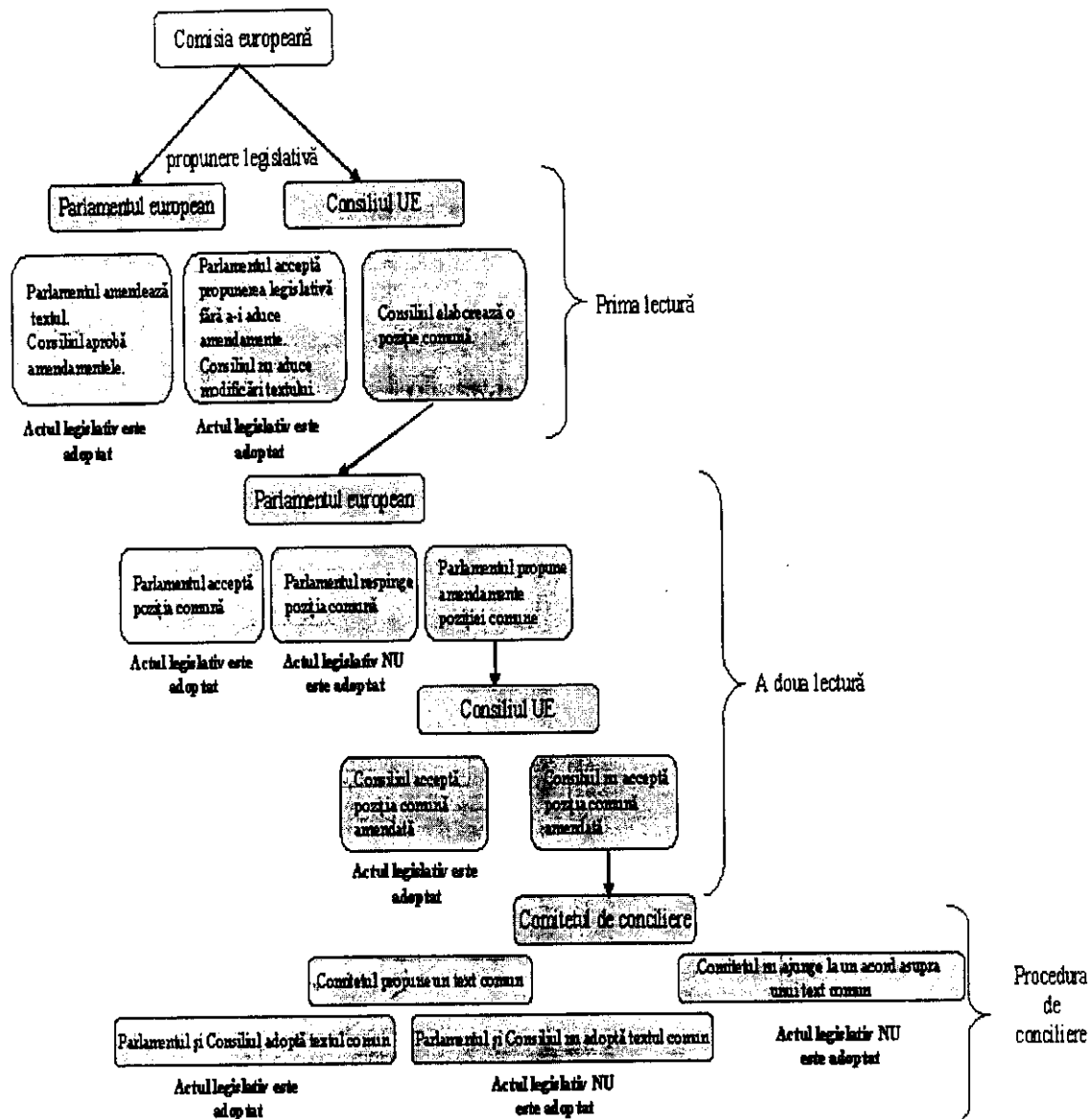
- orice cetățean al UE care rezidă într-un stat membru al UE și nu este resortisant al acelui stat are dreptul să voteze și să se prezinte la alegerile Parlamentului European în statul membru al cărui rezident este (TCE, art. 19)
- procedura electorală este de tip proporțional, metoda putând fi fie cea a scrutinului de listă fie cea a votului unic transferabil (decizie adoptată de Consiliu în 25 iunie 2002 cu avizul Parlamentului European)
- mandatul de parlamentar european este **incompatibil** cu cel de membru al Comisiei Europene, cel de judecător, avocat general sau grefier la Curtea de Justiție a Comunităților Europene, cel de membru al Curții de Conturi Europene, al Comitetului Economic și Social, al comitetelor și organismelor create în urma prevederilor din tratatele comunitare, cel de angajat al Băncii Europene de Investiții precum și cu cel de funcționar sau agent al oricărei instituții comunitare sau al organismelor specializate ratașate instituțiilor CE. Decizia Consiliului din 2002 a adăugat noi funcții care sunt incompatibile cu mandatul de parlamentar european: cea de membru al Tribunalului de primă instanță, cea de membru al directoratului Băncii Centrale Europene, cea de mediator al CE și nu în ultimul rând cea de **membru al unui parlament național**

În ceea ce privește prevederile existente la nivel național cu privire la alegerile Parlamentului european, pragul electoral în cazul scrutinului de liste diferă de la o țară la alta. De exemplu în Germania și Franța este de 5%, iar în Austria și Suedia de 4%. Împărțirea în circumscripții este și ea diferită. În prezent, 21 de state membre ale UE din 25 organizează teritoriul național într-o circumscripție unică electorală. Vârsta minimă de eligibilitate diferă astfel: 18 ani în Finlanda, Suedia, Danemarca, Germania, Spania, Malta, Slovenia, etc., 19 ani în Austria, 21 ani în Belgia, Grecia, Cehia, Irlanda, Estonia, Letonia, Ungaria etc., 23 ani în Franța, 25 ani în Italia și Cipru. Ziua alegerilor este stabilită conform obiceiurilor naționale: joi în Danemarca, Irlanda, Olanda și Regatul Unit și duminică în celelalte state. În ceea ce privește tipul listelor, acestea sunt deschise în Germania, Franța, Spania, Grecia etc. și blocate în Belgia, Austria, Finlanda, Luxemburg etc. Metoda repartizării voturilor cea mai uzitată este metoda d'Hondt (10 state din 25).

În temeiul celor prezentate mai sus, vă supunem spre aprobare prezenta propunere legislativă privind alegerea reprezentanților României în Parlamentul European.

ANEXA I

Procedura codeciziei

ANEXA II

PE - Comisii parlamentare, legislatura 2004-2009

Nr.	Sigla	Nume – comisie parlamentară	Tipul comisiei	Gr. Parl. care deține președinția com.
1.	AFET	Afaceri externe	CP	PPE-DE
2.	DEVE	Dezvoltare	CP	GUE-GVN
3.	INTA	Comerț internațional	CP	PSE
4.	BUDG	Bugete	CP	PPE-DE
5.	CONT	Control bugetar	CP	PSE
6.	ECON	Afaceri economice și monetare	CP	PSE
7.	EMPL	Ocuparea forței de muncă și afaceri sociale	CP	PSE
8.	ENVI	Mediu, sănătate publică și securitate alimentară	CP	PPE-DE
9.	ITRE	Industria, cercetare și energie	CP	PPE-DE
10.	IMCO	Piața internă și protecția consumatorului	CP	PSE
11.	TRAN	Transport și turism	CP	Liberal-democrați (1)
12.	REGI	Dezvoltare regională	CP	PPE-DE
13.	AGRI	Agricultură și dezvoltare rurală	CP	PPE-DE
14.	PECH	Pescuit	CP	Liberal-democrați
15.	CULT	Cultură și educație	CP	PSE
16.	JURI	Afaceri juridice	CP	PPE-DE
17.	LIBE	Libertăți civile, justiție și afaceri interne	CP	Liberal-democrați
18.	AFCO	Afaceri constituționale	CP	PSE
19.	FEMM	Dreptul femeilor și egalitatea sexelor	CP	PPE-DE
20.	PETI	Petiții	CP	UEN*
21.	DROI	Drepturile omului	CT	Gr. « Verzilor »(2)
22.	SEDE	Securitate și apărare	CT	PPE-DE
23.	FINP	Provocări politice și mijloace bugetare ale Uniunii extinse (2007-2013)	CT	?
24.	EQUI	Problemele financiare ale companiei de asigurări „Equitable Life”	CT	PPE-DE
25.	TDIP	Folosirea țărilor europene de către CIA în scopul transportării și deținerii ilegale de prizonieri	CT	PPE-DE

CP = comisie permanentă
CT = comisie temporară
UEN = Groupe Union pour l'Europe des Nations

1. Groupe de Verts/Alliance libre européenne
2. Groupe Alliance des démocrates et des libéraux en Europe

Sursa: Pagina web a Parlamentului European,
<http://www.europarl.eu.int/activities/expert/committees.do?language=fr&redirection>, pagină consultată în 22 februarie 2006.

ANEXA III

Competențele comisiilor Parlamentului European

PE – Competențe

A. Puteri constituționale și de ratificare

« Avis conforme » al PE este necesar în următoarele cazuri:

- concluderea tratatelor de aderare, de asociere, a tratatelor internaționale care conțin implicații bugetare notabile pentru CE,
- încheierea acordurilor care prevăd crearea unui cadru instituțional specific sau care implică modificarea unui act legislativ adoptat prin procedura codeciziei
- în cazul în care Consiliul consideră că un stat membru comite o gravă încălcare a principiilor fundamentale ale UE și dorește să transmită recomandări sau să aplice sancțiuni acestui stat
- adoptarea statutului de membru al PE

B. Puteri legislative

Tipuri de proceduri:

- codecizia
- consultarea: se aplică în domeniul agriculturii, al fiscalității, al concurenței, al politicii sociale, al mediului, JAI, PESCE
- cooperarea: mai este aplicată doar în ceea ce privește 4 dispoziții privind politica economică și monetară (art 98 și urm.)
- „avis conforme”: se aplică doar în ceea ce privește fondurile structurale și coeziunea domeniului în care Consiliul adoptă hotărârile în unanimitate
- dreptul de inițiativă: se reduce la dreptul de a cere Comisiei să-i prezinte o propunere legislativă

C. Puteri bugetare

D. Puterea de control a executivului

- investitura Comisiei
- moțiunea de cenzură
- întrebările parlamentare
- comisiile de anchetă
- control al PESCE și JAI: informare regulată, dreptul de a pune întrebări și de a prezenta recomandări, consultare

ANEXA IV

FUNCȚIONAREA COMISIILOR DIN PARLAMENTUL EUROPEAN

1. Componenta comisiilor parlamentare europene

Numărul, atribuțiile și mărimea comisiilor sunt stabilite în sesiunea plenară din luna iulie, prima a noului PE și sunt revăzute la jumătatea mandatului.

Odată stabilite nr. și mărimea comisiilor, fiecare grup politic își numește reprezentanții - care pot avea fie statutul de **membru deplin** fie cel de **membru supleant** - în fiecare comisie. Reprezentarea grupurilor politice în cadrul comisiilor respectă echilibrul politic din plenară al grupurilor.

Majoritatea MPE sunt membri deplini într-o comisie și membrii supleanți într-o alta. Numirea MPE în comisiile parlamentare se face în funcție de preferințele și de competențele lor, dar această regulă nu este aplicată în toate cazurile, dat fiind că unele comisii sunt mai curtate decât altele. De obicei, noii MPE, în special cei mai puțin cunoscuți sunt dezavantajați în momentul distribuției locurilor în comisii.

Pentru membrii nemulțumiți de comisia în care au fost numiți cu statutul de membri deplini a fost creat un mecanism care le permite să aibă statutul de membru supleant în comisia care se afla pe primul loc pe lista lor de preferințe.

Statutul membrilor supleanți diferă doar în mică măsură de cel al membrilor deplini. Au dreptul să ia cuvântul, să voteze și pot fi numiți raportori și chiar și coordonatori ai grupului lor politic în cadrul comisiei respective.

Deși echilibrul politic stabilit între grupurile politice este respectat în cadrul comisiilor, acestea din urmă tind să-și creeze o identitate proprie și astfel urmăresc să atragă MPE interesați de domeniul(iile) alocate lor.

2. The Bureau/Le Bureau-Organele de conducere ale comisiilor

Fiecare comisie parlamentară are în fruntea sa un **președinte** și trei **vice-președinți**. Rolul președintelui este de a prezida sesiunile comisiei, de a reprezenta comisia și de a vorbi în numele ei în cadrul plenarelor și de a o reprezenta la întâlnirile conferinței președinților comisiilor.

Președintele și cei trei vice-președinți sunt aleși la prima întâlnire a comisiei, care are loc la prima sesiune plenară a noului PE. Noi alegeri ale acestora sunt organizate la jumătatea mandatului.

În practică, posturile de președinți și vice-președinți sunt împărțite, prin înțelegere, între grupurile politice în funcție de numărul MPE aparținând fiecărui grup. Alocarea acestor posturi se face pe baza metodei d'Hondt. Odată ce președinția unei comisii a fost alocată unui grup politic, alegerea președintelui din rândul membrilor grupului se face ținând cont de următorii factori:

- a) mărimea delegațiilor naționale în cadrul grupului
- b) experiența și competențele candidaților (vârsta nu joacă un rol decisiv)
- c) distribuția anterioară a posturilor

Odată numit președintele, numirea vice-președinților se face respectând aceleași reguli.

Alegerile, care au loc la jumătatea mandatului nu produc schimbări majore, deoarece echilibrul politic între grupuri rămâne neschimbat (excepție: extinderea UE la noi membri). Uneori, unele grupuri redistribuie locurile între proprii lor membri.

3. Grupul coordonatorilor

Fiecare grup politic numește, în cadrul fiecărei comisii, un **coordonator** care îndeplinește funcția de purtător de cuvânt al grupului. Coordonatorii sunt aleși, de obicei, de către membrii grupului numiți în comisia respectivă.

Coordonatorii grupurilor politice alcătuiesc **grupul coordonatorilor**. Aceștia se reunesc de obicei la sfârșitul reuniunilor comisiei pentru a numi raportorii, pentru a discuta despre activitățile viitoare ale comisiei precum și pentru a dezbate asupra diferitelor probleme de ordin politic înainte ca acestea să fie dezbătute în cadrul comisiei. Grupul coordonatorilor se poate reuni și pe perioada sesiunii plenare pentru a discuta despre atitudinea grupului asupra votului anumitor propuneri care afectează în mod direct comisia sau pentru a dezbate anumite amendamente precum și pentru a discuta anumite compromise posibile.

Odată ce realizarea unui raport este acordată unui grup, coordonatorul joacă un rol esențial în alegerea unui raportor printre membrii grupului. Totodată, numește membrul supleant care urmează să ia locul unui membru deplin în cazul absenței celui din urmă.

4. Corpul administrativ al comisiilor

Personalul administrativ al fiecărei comisii este alcătuit dintr-un număr redus de administratori care poate varia între 2 și 8 persoane. Acestora li se alătură unul sau doi asistenți și o serie de secretari. Rolul corpului administrativ se reduce la informarea MPE asupra activităților și acțiunilor precedente ale comisiei precum și la asistarea raportorilor în cercetările lor.

La activitatea comisiilor pot participa și reprezentanți al DG-Cercetare și al DG-Informare al PE.

5. Rolul comisiilor permanente

Comisiile permanente au ca și misiune examinarea chestiunilor care le sunt încredințate de PE (Atribuțiile comisiilor temporare și de anchetă sunt stabilite în momentul constituirii acestora).

În cazul în care o comisie se declară incapabilă să examineze o anumită problemă sau apare un conflict de competențe între două sau mai multe comisii permanente, Conferința președinților este organul care trebuie să tranșeze problema.

În cazul în care există mai multe comisii permanente competente în analizarea unei probleme este desemnată o singură comisie care urmărește să studieze chestiunea în profunzime, celorlalte cerându-li-se doar părerea. Comisiile numite să analizeze o problemă anume nu pot fi mai multe de trei.

Două sau mai multe comisii sau subcomisii pot să examineze o chestiune care intră în competențele lor, dar nu pot să ia nici o decizie asupra ei.

Subcomisiile pot fi create în cadrul unei comisii în scopul de a examina o problemă precisă, la sfârșitul activității lor trebuind să prezinte un raport final în fața comisiei care le-a creat.

6. Tipologizarea comisiilor

Comisiile care pot fi create la nivelul PE sunt de trei feluri: **permanente, temporare și de anchetă.**

Inițiator:

Deputat Mircia Giurgiu - independent

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'M. Giurgiu'.